

ΠΡΩΤΟΠΡΟΣ

Γράμματα και Τέχνες

40ος χρόνος • Φύλλο 11ο - 12ο • Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1999

Υπεύθυνος: Σάσας Δημητριάδης

Νέα επιτυχημένη έκθεση του ζωγράφου Κώστα Λευκόχειρ

Αποψη από την έκθεση του καλλιτέχνη

Ο Κώστας Λευκόχειρ είναι ένας αξιόλογος καλλιτέχνης που ζει και εργάζεται στην πόλη της Λιέγης, στην οποία εγκαταστάθηκε το 1970 με σκοπό να φοιτήσει στην αρχιτεκτονική. Γρήγορα όμως η έμφυτη έλξη προς την ζωγραφική και ιδιαίτερα προς την πλαστική τον οδήγησε στο τμήμα σχεδίου και ζωγραφικής της Ακαδημίας Καλών Τεχνών.

Ο Κώστας είναι πλέον ένας φημισμένος ζωγράφος που παρ' όλα αυτά δεν παύει να εργάζεται για να "ανεβίξει" ακόμη περισσότερο την τέχνη του.

Η αλλημεμία των έργων του έγκειται αναμφισβήτως στον τρόπο με τον οποίο αποπνέονται χρώματα και μακρές. Συχνά εντυπιάζει από φιλοσοφικά και ποιητικά κείμενα, διότι τα βιβλία πάντα εντυπωσίαζαν τον Κώστα Λευκόχειρ όχι μόνο για τα μηνύματα που περιλαμβάνουν αλλά διότι βοηθούν στο να μην ξεχαστούν. Για μεταξύ των έργων του βρίσκουμε ωριμές καλλιγραφίες οι οποίες, αν και είναι αδύνατον να τις αποκρυπτογραφήσει κανείς, διαπερνούν μυστηριώδεις τους πόντους σαν να θέλουν να μας υπενθυμίσουν ότι το να γράφει κανείς, να σκέφτεται, αποδεικνύει ότι είναι άνθρωπος. Το έργο του "σφραγισμένα βιβλία" αποτελεί μια μεταφορική απεικόνιση του βιβλίου κριτώντας όμως εμμητικά σφραγισμένο ένα μέρος του μυστηρίου. Επίσης το έργο του "πυραμίδες" αναπτύσσεται επιβλητικά στο χώρο, συμβολίζοντας τη μάθηση, τη γνώση και την υπέρβαση τα οποία επιτρέπουν στον άνθρωπο να ξεπερνάει τον εαυτό του.

πυραμίδων επιθυμεί να περάσει το μήνυμα ότι το απείροχο παραμένει σαν τέτοιο.

Ο Κώστας Λευκόχειρ είναι ένας καλλιτέχνης με μεγάλο ταλέντο. τα έργα του οποίου είχαμε τη χαρά να δούμε και να θαυμάσουμε στην πρόσφατη έκθεση που οργάνωσε στη Galerie J. BASTIEN-ART στις Βρυξέλλες από 16 Σεπτεμβρίου έως 24 Οκτωβρίου 1999 και η οποία σημείωσε μεγάλη επιτυχία.

Στην έκθεση αυτή, πέρα από τα καθιερωμένα, οργανώθηκε το Σάββατο 2 Οκτωβρίου, μια πολύ ενδιαφέρουσα δημόσια συζήτηση την οποία διηύθυνε ο πολύ γνωστός παρουσιαστής της βελγικής τηλεόρασης (RTT) Philippe Malherbe στην οποία συμμετείχαν ο Κώστας Λευκόχειρ, ο Claude Lorent κριτικός Τέχνης και ο René Van Gerdinge ποιητής, ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση μέσα από την οποία ο καλλιτέχνης είχε την ευκαιρία να μιλήσει για το τρέξιμό με τον οποίο εργάζεται, τις παιδικές του μνήμες που επηρεάζουν ορισμένα έργα του όταν ήταν ακόμη μικρό παιδί στην Κρήνη τη γενετειρά του, την αγάπη του για την Πάρη, κ.α.

Πέρα από τα "καθαρά καλλιτεχνικά" σημεία της συζήτησης ο Κώστας είχε την ευκαιρία να μας μιλήσει και για την "ιδιαιτική και αλληλέγγυη κοινωνία" την οποία ονειρεύεται και η οποία είναι, κατά βάση και η τιμή της ζμινευοίς του! Εξάλλου "ποιητής της ζωγραφικής," όπως είναι ο Κώστας δεν θα μπορούσε ποτέ να δημιουργήσει χωρίς συναισθήματα και όνειρα. Ευχόμαστε την επόμενη μας συνάντηση να είναι πάντα πιο μακριά από τα όρια της ζωής και του θανάτου.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΠΛΑΨΗΣ - ΒΕΛΓΙΟ

ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ

Φύλο: Άνδρας • Φύλο: Γυναίκα • Ημερομηνία: Δεκέμβριος 1998

Νέα επιτυχημένη έκθεση του ζωγράφου Κώστα Λευκόχειρ

Άποψη από την έκθεση του ζωγράφου

Ο Κώστας Λευκόχειρ είναι ένας αξιόλογος καλλιτέχνης που ζει και εργάζεται στην πόλη της Λιέγης, στην οποία εγκαταστάθηκε το 1970 με σκοπό να φοιτήσει στην αρχιτεκτονική. Γρήγορα όμως η έμφυση έδωκε προς την ζωγραφική και άσπαστο προς την πνευματική του οδύνη στο τμήμα σχεδίου και ζωγραφικής της Ακαδημίας Καλών Τεχνών.

Ο Κώστας είναι πλέον ένας φημισμένος ζωγράφος και "παι" όλα αυτά δεν μπορεί να φέρουμε γρηγορά "απορροή" αλλά περισσότερο την τέχνη του.

Η οδήγησή των έργων του έγκαιρα αναμφισβήτητα στον τρόπο με τον οποίο αποσπάζονται χρώματα και μορφές. Σχεδόν ολόκληρο από φιλαναφιλική και νοσηρή κλίμακα, βίβη η βιβλία πόνο και ανακαλύπτουν τον Κώστα Λευκόχειρ όχι μόνο για τα μηνύματά που περιλαμβάνονται αλλά βίβη βίβη στην καλλιτεχνική του οδύνη. Ετσι μεταλλάσσονται τα βιβλία σε μια μορφή που βρισκόμαστε ακόμα και να ανακαλύπτουμε τις αποκαλύψεις του Κώστα Λευκόχειρ, που είναι η οδύνη που τον οδηγεί στην τέχνη.

Ο Κώστας Λευκόχειρ είναι ένας καλλιτέχνης με μεγάλο πάθος, με όλη του το σώμα όλη του το γράσι να δουλεύει και να ανακαλύπτει στην πρόκληση αυτή και να εργάζεται στη Σελήνη. Η έκθεση αυτή θα φιλοξενηθεί από 16 Σεπτεμβρίου έως 24 Οκτωβρίου 1999 και η οποία σημαίνει μεγάλη επιτυχία.

Στην έκθεση αυτή, η οποία είναι η κορυφή, ο Κώστας Λευκόχειρ, ο Claude Lorraine κρητικός Τύχης και ο Jasper Van Goyen πομπή στην πιο πολύ ενδιαφέροντα έκθεση από τον οποίο ο καλλιτέχνης είχε την ευκαιρία να μιλήσει για το τρόπο με τον οποίο εργάζεται. Η ποικιλία του μήνυμα που αποκαλύπτει οφθαλμοφανώς ότι είναι ένας καλλιτέχνης που έχει την ικανότητα να μιλήσει για τον Πόρο, και.

Ετσι αυτό το "ποικίλο καλλιτεχνικό" σημαίνει της επιδέξιτης ο Κώστας έχει την ευκαιρία να μιλήσει και για την "δύση και αλληλεγγύη κοινωνία" που είναι οφθαλμοφανής και η οποία είναι, κατά Βίβη και η οποία της αλληλεγγύης που είναι "ποικίλη" της ζωγραφικής (ήτοι ο Κώστας δεν θα μιλήσει: που να διακαταγράψει χωρίς αποκαλύψει και οφθαλμοφανώς στο οφθαλμοφανώς με οφθαλμοφανώς και να μιλήσει πάνω στο μορφή και να ανακαλύψει από πιο γίνεται αποκαλύψει το σώμα του.

Άρθρο της παροικιακής εφημερίδας «Πρωτοπόρος» για το γνωστό ζωγράφο Κώστα Λευκόχειρ

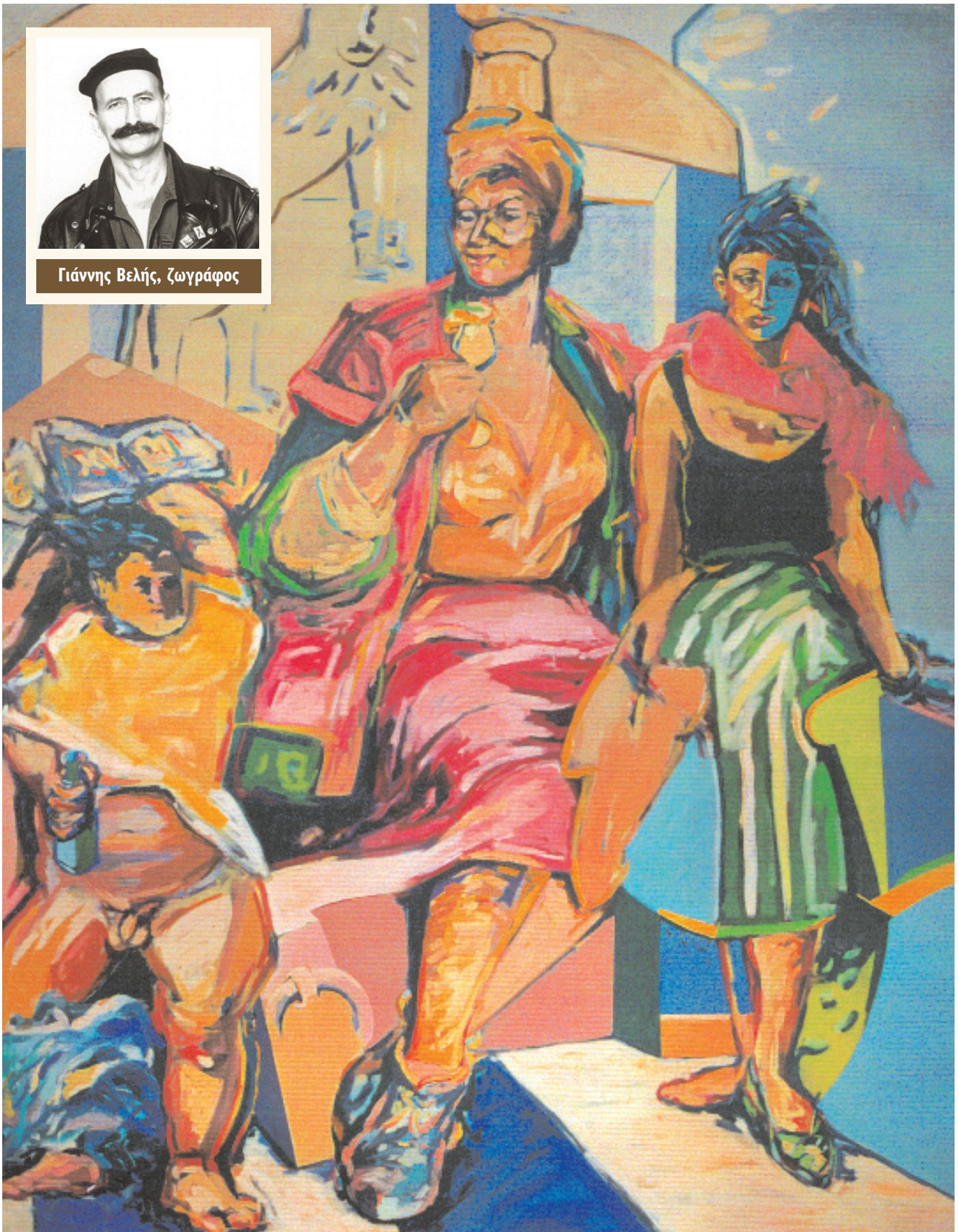
Έργο του ομογενή ζωγράφου Κ. Λευκόχειρ

Στο Βέλγιο και στην Ολλανδία ζουν και εργάζονται πολλοί Έλληνες που κινούνται δημιουργικά σε ποικίλους τομείς του πνεύματος και της τέχνης. Μερικοί μάλιστα έχουν πετύχει διεθνή αναγνώριση.

Πολλοί καλλιτέχνες είναι ικανοί να επιδείξουν πρωτότυπες συνθέσεις, στις οποίες, οι παραδοσιακές μορφές και τα ιδιαίτερα βιώματα που κουβαλούν μέσα τους από τον τόπο της καταγωγής τους, έχουν γόνιμα απομνησθεί με τις καινούργιες τάσεις που συνάντησαν στο Βέλγιο και στην Ολλανδία, όπου σπούδασαν και εγκαταστάθηκαν.

Γιάννης Βελής, ζωγράφος

Έργο του Γιάννη Βελή. «Κλυταιμνήστρα, Ηλέκτρα και Ορέστης σε μια διαφορετική ιστορία», λάδι σε μουσαμά (1986)

Ελένη Τζάτζαλου, γλύπτρια μνημειακών έργων

Έργο της Ελένης Τζάτζαλου. «Αντιόπη Κάκαβος», φωτογραφία σε καμβά, πλέξιγκλας και ατσάλι, τεχνητή ρητίνη

Έργο του γλύπτη Γιώργου Χρόνη «Μολύβι και πυρίτης» (1988)

Έργο της Τούλας Λιάση «Τοπίο στη βροχή», παστέλ (1989)

Σ' ευγνωμονώ

του ποιητή Κ.Βενέτη

Αποσταμένους κάθισα σε πέτρινο αγκωνάρι,
μετά από τόση ανησυχία, δρόμο καματερό,
έβρεγγε η δύση της ζωής σαν το καλλίο λυχνάρι,
μα απαλά με χάιδεψε του στίχου το πτερό.

Ενιωσα τότε, έστω αργά, μπουμπούκια στα κλωνάρια,
γι' αυτό εγώ γονάτισα αυτό το δειλινό,
μπροστά στις μούσας τ' άγαλμα που μ' έφερε στ'αχνάρια
του ιδρώτα μου και λάξευα τη λέξη "ευγνωμονώ".

Σ' ευγνωμονώ που μούδωσες τη δύναμη να γράσω,
στις πονεμένες τις ψυχές να θέρνω τη χαρά,
να νιώθω τους ανήμπορους και όνειρα να πλάθω,
σ' ευγνωμονώ που χάρισες στην πένα μου πτερό.

Σ' ευγνωμονώ που ο στίχος μου τους δούλους αρματώνει,
κι έγινε στους ανήμπορους κρυφή παρηγοριά,
αλέτρι για τη χέρσα γη βαθειά που την οργώνει,
σ' ευχαριστώ που οι στρωθές χτυπάνε σα σφυριά.

Μ' αγκάλιασες και χειάνανε όλες μου οι πληγές,
νιώθω τώρα την ομορφιά, του αύριο τον αχνό,
οι ρίζες που γινήκανε του στίχου μου πηγές,
ζωή δεύτερη μούδωσες, γι' αυτό σ' ευγνωμονώ.

Ολόρθος κι αυταμάτητος, παλεύοντας διαβαίνω,
σ' αγκαθισμένα κράκουρα, ρυτίτρου σου εγώ αγνό,
τα μονολόγια της ζωής ανεβοκατεβαίνω
διαβαίνοντας προς την αυγή, γι' αυτό σ' ευγνωμονώ!

ΣΕ ΚΑΡΤΕΡΩ

Ήλαστάρκι άδευτο, μικρό, με χνώτα αναθρεμένο,
γυλόκα σε ξεπροβόδισα στην φλόγας του αχνό,
γιατί το βράδυ μάστιγες πούταν ανταρμισμένο,
κι έχασα τότε σπ' τη ζωή όπi είχα μοναχό.

Στα δεκαεφτά σου κίνησες αμούσπακας, ωραίος,
τη Λευτεριά μας πόθησες σαν άγιο ήθιασικό,
γι' αυτό εσύ κρεμάστηκες όπως ο Ναζωραίος,
άτιμωκ με καρφώσανε επάνω στο σταυρό.

Λυτί για δαφνοστέφανο σου φόρεσαν χλαμίδα,
στεφάνι πόνου αγκάθιου του μαύρου γολγοθά,
ραγίστηκε στα χέρια σου η ασάλιτη ασπίδα,
μα σάν κολώνες στάθηκαν τα πόδια σου ορθά.

Γι' αυτό το δικιο αμείλιχτα θα χτίσει το γεφύρι
τα σκουριασμένα βγάζοντας προδοτικά καρφιά,
πάνω στο μαύρο κουριαχτό θα γίνει πατηγύρι
η αλήθεια με τις δάφνες σου θα κάνει συντροφιά.

Σε περιμένο γυλόκα μου, θάσαι στον πόνο μπλάστρου,
το πουπουλύ σου έγινε σαν του αετού φτερό.
Τριάντα χρόνια μακριά, άδυτο ήσαν άστρο,
στο σπίτι μας το πατρικό τώρα σε καρτερώ.

Σε καρτερώ, σε καρτερώ
Σ' έχω αγκάλοι μου κρυφό
Έλα να σε φιλήσω
Και ήρεμα ως σβήσω

MAARSEN

Κώστας Βενέτης

Έτσι δύο λόγια
για σένα.

Για την αγριότητα του κόσμου
σε μαύποιες ώρες
που τα κέρμα δένονται
χωρίς να νάναι δεμένα.

Έτσι δύο λόγια,
όταν η θάλασσα
σφάζει στους βράχους
σαβόνιας του σύριζα,
μυΐοι βράχοι δεν πέφτουν
μένουν αιμόνητοι.

Έτσι δύο λόγια,
όπως οι γυναίκες
όταν αμείνεται και βουβός
περίμεναν κάποτε
να μπρίσουν εκείνοι
που δεν μπρίζαν ποτέ
με αυτές περίμεναν
γιατί η ελπίδα τους
ξεπερνούσε την προσμονή
του αγρισιού.

Χειρόγραφο της λογοτέχνιδας Δήμητρας Σιδέρη

ΤΗΣ ΦΤΩΧΟΜΑΝΑΣ

Παιδί μου άκριβε,
στο κρεβάτι σου στέκουμαι δίπλα
πατώντας στα νύχια
κι' άκούω την ανάσα σου

οι ρόγες τών δαχτύλων μου πλήγιασαν
καί τ'ά γόνατά μου μάτωσαν
στην προσπάθεια
νά μαζεύω από τ'ό δρόμο σου
πέτρα την πέτρα
μή μου σκοντάψεις
καί πέσεις
καί μου χτυπήσεις
παιδί μου...

Μά πώς νά στο πω άκριβούλη μου
έτσι ως σέ βλέπω
έτσι ως μπορώ καί σου γλυκαίνω
τόν ύπνο
μέ ροδόφυλλα από την καρδιά μου

Λέω,
πώς τό αίμα που θά τρέχει
άπό τ'ά ματωμένα μου γόνατα
όσο έσύ θά μεγαλώνεις
κι' όσο οι πέτρες θά πληθαίνουν

θά ποτίσει έναν κάμπο
για νά πηγαίνω μεθαύριο
που θ'άχουν φυτρώσει τριαντάφυλλα
νά πλαινώ τ'ες πληγές μου
μέ ροδόνερο..

Ποίημα της Δήμητρας Σιδέρη